

- Stybd. Stang, Vaand, eller Bladjern, til de derværende Fabrikers Brug.
2. Den Toldfrihed for forskjellige Materialer, hvoraf Dug- og Løimagerlaugs-mestrene hidtil have været i Besiddelse.
5. Den Løimagerlaugs-mestrene ved allerhøieste Resolution af 19de Januar 1820 bevilgede Indførsel mod dobbelt Transit-told af kammet Uldgarn til deres Fabrik-brug.
4. Den Gattuntrykkerne ifølge allerhøieste Resolution af 17de October 1821 tilstaaede Estergivelse af den halve Indførselstold af hvide Gattuner til Trykning.
5. Den Frederiks Hospital i Kjøbenhavn ved allerhøieste Resolution af 9de Juni 1759 tilfagte Toldfrihed for 4 Drehoeder fransk Spiritus til Apothekets Laboratorium.

§ 2.

Den Kronborg Geværfabrik, ifølge Kjølebrev af 3die Mai 1769, tilkommende Toldfrihed for de til Værket uomgængelig fornødne Materialer ophører mod et af Regjeringen, efter Overenskomst, eller, i Mangel af samme, ved uvillige Mænds Skjon, fassat Vederlag.

Motiverne til forestaaende Lovudkast ere saalydende:

Bed Forordningen af 1ste Mai 1838 § 52 ophævedes fra 1ste Januar 1839 at regne samtlige paa den Tid bestaaende Toldfriheder og Afgiftsnedsaetelser for Indførsel af Varer til Fabrikanten og Andre, forsaavidt deslige Begunstigelser ved de gjældende Privilegier eller Kongelige Resolutioner kun vare tilstaaede — „indtil videre“ — hvorimod de Toldremotioner, der ikke saaledes vare clausulerede, fremdeles vedbleve.

De i nærværende Lovudkast nævnte Toldbegunstigelser bestaae endnu som Følge heraf. De ere samtlige Overleveringer fra ældre Tid, i hvilken Toldbegunstigelser i alle Retninger horte til Dagens Orden og navnlig Industriens Ophjælping, ved dette og lignende Midler, af Regjeringen blev anset for at stemme med rigtige Grundsætninger. Urigtigheden heraf har allerede længe været erkjendt,

og det Modfatte følges som Regel i den senere Lovgivning og Administration, hvortil kommer, at den skarpe Distinction, imellem hvad der har været clausuleret „indtil videre“, og ikke clausuleret saaledes, hvilken man gjorde gjældende i 1838, neppe kan ansees fuldt begrundet i hvad der factiss foreligger, efter som det viser sig, at Tilføiningen af bemeldte Clausul eller dens Udeladelse i ældre Tid for en stor Deel har været tilfældig.

De omhandlede Toldremotioner staae saaledes nu isolerede og blive, navnlig forsaavidt de ere Industribegunstigelser, mere uforenelige med Lovgivningen og Stasstassens Interesse, og med hvad der maa erkendes for at være et retfærdigt Krav fra de Industrielles Side, som uden Toldbættelser skulle concurrere med de Begunstigede.

Ligesom de Toldbegunstigelser, der ophævedes ved Forordningen af 1ste Mai 1838, bortfaldt uden videre fra den Dag, da bemeldte Forordning traadte i Kraft ansees det utvivlsomt, at de her paagjældende, der staae tilbage, forsaavidt de ikke ere onerøst erhvervede, kunne af Staten ophæves uden videre paa samme Maade, som de ere givne. Regjeringen har ogsaa allerede i denne Retning, af de i § 1 omhandlede Begunstigelser, i 1841 kun forlænget den under Nr. 1 omhandlede Toldbegunstigelse for Raadvaddam „indtil videre“ og derhos med Indskrænkning af Gjenstandene for samme.

Hvad den i § 2 af Lovudkastet ommeldte Toldfrihed for Materialer for Kronborg Geværfabrik angaaer, da hjemles den Gierne ved det Kongelige Kjølebrev af 3die Mai 1769 og vil, som erhvervet ved Kjøb i Forbindelse med Værket, altsaa være at afløse mod Erstatning.

I det der angaaende den historiske Udvikling for hver enkelt her i Betragtning kommende Toldbegunstigelses Vedkommende henvises til den hosføiede Extract af de derved i Betragtning kommende Actstykker, bemærkes, at Toldgodtgjorelsesbølsene kunne for Tiden ansættes for Raadvaddams Fabrik til circa 145 Rbd. aarlig.

— Dug- og Løimagerlaugs-mestrene til circa 960 Rbd. aarlig.